

## Chim vẹt kêu chiều

Ngay từ hôm đầu tiên, khi thuê được một căn phòng nhỏ ở tận trong một hẻm sâu và có nhiều nhánh, nhiều "xuyệc", tôi lại cảm thấy mừng vì như vậy mình không phải chịu đựng hằng ngày tiếng ồn ào và khói bụi của xe cộ như ngoài mặt tiền.

Vài hôm sau, qua cánh cửa sổ nhỏ, tôi càng mừng hơn vì nghe tiếng chim sẻ lích chích trên những ngọn dừa, ngọn mít. Căn phòng tôi thuê nằm cạnh những căn nhà ven kinh Nhiêu Lộc. Nơi đây vẫn còn sót lại những khoảng đất trống nhỏ nhoi có trồng cây ăn trái, vì vậy buổi sáng, buổi chiều giữa một thành phố lớn mà môi trường đã bị ô nhiễm, vẫn nghe được tiếng chim ríu rít, đã là một hạnh phúc!

Rồi một buổi chiều, đang nằm lơ mơ với những trang viết dở dang, bỗng nghe "vip... vip... vip", tôi bật dậy ngay. Phải chăng tôi vừa nghe tiếng chim vẹt?

Tôi bám chặt tay vào những song sắt, dán người vào cửa sổ nhìn thật kỹ ngọn dừa trước mặt. Vip... vip... vip..., vip, vip, vip, vip... vip... Ba tiếng đầu kéo dài và những tiếng sau nhanh hơn, thấp xuống, buồn buồn. Một con chim vẹt đang kêu chiều. Không còn gì nghi ngờ nữa!

Và trên tàu dừa xanh đang đung đưa trước gió, tôi đã nhìn thấy nó. Thân hình bé nhỏ, dài hơn con chim sâu một chút, con chim thân thương ấy đứng một mình và cứ cách khoảng lại buông ra những tiếng kêu buồn bã...

Chiều chiều chim vẹt kêu chiều

Bâng khuâng nhớ mẹ chín chiu ruột đau...

Câu ca dao quen thuộc bỗng như bật ra từ lòng tôi làm hồi sinh bao kỷ niệm của thời ấu thơ đầy vất vả và ngọt ngào như cuộc đời và tấm lòng của mẹ. Vip... vip... vip..., vip, vip, vip... Tôi nghe nhồn nhột trong tim. Cả buổi chiều hôm ấy và nhiều chiều sau nữa, con chim vẹt vẫn kêu. Cái tiếng kêu với âm điệu gợi buồn ấy những lần sau không còn làm tôi rơi nước mắt nhưng thật lạ là nó như giúp tôi tin tưởng, yêu đời hơn một chút... Tôi thầm cảm ơn mảnh đất nhỏ nhoi còn sót lại mà vẫn đầy bao dung nuôi dưỡng một vài cây mít, cây dừa thân thuộc để có một con chim đồng quê bay về cất lên tiếng gọi của mình giữa lòng phố xá. Có ai mang tâm trạng như tôi trong buổi chiều này?

Rồi mùa mưa đến. Mưa Sài Gòn đổ từng cơn ào ạt vào bất kỳ thời khắc nào trong ngày. Tôi cần có một chuyến đi...

Tôi về đồng bằng và trở lại thành phố trong một chiều mưa lớn đến nỗi rất nhiều đường phố thành sông. Thế nhưng chỉ ngày hôm sau là nắng đã đẹp rõ ràng. Buổi chiều, tôi lôi mấy cuốn sổ tay ra, cố khơi gợi cảm xúc từ những tứ đã ghi lại để mong viết một cái truyện ngắn cho một tờ báo quen. Thế nhưng... Tôi không viết được. Tôi cảm thấy như mình đang chờ đợi. Vẫn không nghe tiếng chim vẹt kêu chiều!

Nắng xế dần bên khung cửa sổ. Vẫn không nghe. Nắng phai. Vẫn không. Chỉ có vài tiếng chim sẻ lích chích tìm chỗ ngủ. Một vài nhà đã bật đèn. Vậy là hết. Không còn nữa tiếng chim vẹt đã thành thân quen, đã thành cần thiết!

Tôi vẫn bám chặt những song sắt, dán mình vào cửa sổ nhìn mãi lên ngọn dừa xanh thẫm. Không còn có con chim nhỏ nào bay về đây để cất lên tiếng kêu chân chất, gợi buồn...

Tôi nghe có gì đó nghèn nghẹn dâng lên trong lòng làm cay cay mắt. Một góc trời phía trước bỗng đen kịt. Rồi mưa ập xuống rất nhanh.

A... Như một kẻ sắp chết đói bỗng phát hiện cả một rẫy khoai, tim tôi bùng lên một niềm vui và lòng tôi nhẹ nhõm. Đúng rồi, chính mùa mưa đã làm chú chim thân thương ấy bay đi?

Mùa mưa ơi! Mùa mưa sẽ còn kéo dài nhưng tôi vẫn mong chính mưa là lý do duy nhất làm vắng tiếng chim vẹt kêu chiều của tôi giữa lòng thành phố. Lần đầu tiên, tôi có một mong ước da diết như vậy cho một con chim bởi vì tôi không thể quên rằng, buổi trưa trước ngày đi đồng bằng, tôi đã nhìn thấy hai chàng trai vừa chớm tuổi thanh niên, mặc áo thun, quần soóc, miệng nhai kẹo cao su, đi vào con hẻm này với một cây súng hơi...

Niềm cầu mong của tôi liệu có lắm mong manh?